

[Knud Lind]

Jeg bemærkede også i dag, at ministeren sagde noget til fru Lis Noer Holmberg om, at vi skal være ærlige. Ja, det synes jeg egentlig også man skulle være, og jeg vil give miljøministeren et godt råd: Når man vil omgå sandheden ved politisk udenomssnak, så kræver det, at man kan huske sine tidligere søforklaringer. Bl.a. skal man lade være med at skrive nye ned, så andre kan sige: Jamen hvad er nu det, det stemmer jo ikke rigtig sammen.

Når jeg siger det, så er det, fordi jeg den 9. maj 1989 ved andenbehandlingen af lovforslag om miljø og genteknologi, jf. sp. 9497 i Folketingstidende 1988-89, spurgte om følgende:

»Hvornår fik ministeren ansøgningen fra Sukkerfabrikkerne, og hvornår vil denne ansøgning helt konkret være færdigbehandlet i ministeriet?«

Som svar kom der en lang søforklaring fra ministeren, hvor hun bl.a. sagde, at Fremskridtspartiets forslag om 60-dages-regel kunne man egentlig talt også holde sig inden for. Hvorfor sagde ministeren ikke sandheden, som var, at ministeren den 27. december 1988, altså for 5 måneder siden på nær tre dage, fik ansøgningen fra Sukkerfabrikkerne? Hvorfor sagde ministeren ikke det i stedet for de andre søforklaringer?

Jeg vil give ministeren det råd, at ministeren skal lade være med at skrive det i sin redegørelse senere. Er man kommet ind på det dér med søforklaringer, så skal man blive ved, man skal ikke slå over, og man skal hele tiden huske, hvad man har sagt, for det andet er uhæderligt.

Jeg fik ikke nogen kommentar til OECD-rapporten, der konkluderede, at der ikke er grund til særlig lovgivning på området. Mens vi i dag taler om en 1.000 m² stor forsøgsmark til nogle sukkerroer, er der i 1989 givet en tysk tilladelse til at udsætte 40.000 genmanipulerede petuniaplantler, og der regnes ikke med, at udsættningen skulle give nogen gener i miljøet.

Det må også vække til eftertanke, at mens Danmark har verdens skrappeste lov om genteknologi, er man i Østeuropa slet ikke begyndt at overveje de eventuelle problemer ved udsætning. Hvis Danmark ikke meget hurtigt liberaliserer sin holdning til genforsøg – og det er ikke nok med det, ministeren er kommet her med – så vil Danmark om få år ende som et fri-landsmuseum, uagtet vi i dag har en stærk bio-industri og et moderne og velfungerende landbrug.

De meget skrappe regler om genteknologi gør det vanskeligt for industrien og betyder i sidste ende, at Danmark patentmæssigt sækker agterud. Det vil om få år i praksis betyde, f.eks. at en landmand ikke må bruge sine patenterede, gensplejsede tyre og køer til avl, medmindre han har betalt for en speciel licens til det. Han må således kun sælge køerne eller mælken. En landmand, der dyrker patenteret, gensplejset byg til fremstilling af øl, må kun sælge bygkerne til bryggeriet, men må ikke uden en ny licens sælge af sin høst til udsæd eller tilså sine egne marker med kerner fra sidste års høst. Det betyder, at danske landmænd om få år kan se sig nødsaget til at købe ny sæsæd hvert år hos det firma, der råder over patentet, blot fordi Danmark igennem en årrække har haft verdens skrappeste lov om genteknologi. Det vil jeg bede ministeren tænke over.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Fru Dorte Bennedsen stillede mig et centralt spørgsmål om det bagvendte, som jeg åbenbart ikke fik forklaret godt nok. Det er heller ikke sikkert, jeg kan gøre det her i dag, og jeg skal så forsøge mig igen senere. Jeg vil prøve at tænke på, hvad vi har af paralleller – f.eks. at købe et nyt hus. Det køber man jo somme tider under ganske bestemte forudsætninger. Så ved man, at man har huset, hvis de forudsætninger opfyldes. Det er altså en slags garanti, man har på det salg. Man har, om jeg så må sige, skrevet under og dermed forpligtet sig.

Jeg tror, alle vi, der mere konkret er inde i den slags ting, ved, at det er rarere at have en nedskreven, konfirmeret aftale, end det er at vide, at man får den, hvis og hvis og hvis, så føler man sig på mindre sikker grund. Jeg tror, det er det, der er tale om her. Virksomheden vil simpelt hen føle, at den er på mere sikker grund, nøjagtig som jeg personlig ville føle, hvis jeg stod i sådan en konkret handelssituation. Der kan naturligvis også tænkes andre situationer, hvor man har lyst til at have et stykke papir. Jeg tror, det er nøjagtig det samme med virksomheder, de vil hellere have et tilsagn, end de vil have et løfte om et tilsagn. Der er trods alt forskel.

Man kan godt hævde, at det er ren psykologi; det er papirer jo ind imellem. De binder selvfølgelig ikke mere, end papirer gør. Det er altså det, der er tale om, og det er derfor, jeg mener, at det vil være rigtigt at give en tilladelse